

igjennem. Jeg tænker her navnlig paa en Afstemning over en Dagsorden, som forelaa. Da var det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) og et stort Antal af de Medlemmer, der forunderligt nok — regne sig til politiske Meningsfæller, imod den Tante, der den Gang blev gjort gjældende af os. Jeg tør derimod sige, at den Retning, til hvilken jeg nærmest hører, og som i alt Fald engang har været en Slags Centrum her i Salen, har ved alle Midler, der staa til vor Raadighed, arbejdet for, at den Stat, som nu saa Mange sige, at de helst ville have, den Stat, som navnlig ligeoverfor de mindre Bemidlede efter vor Opfattelse er retfærdig og billig, kunde blive gennemført, men vi have ikke kunnet sætte det igjennem. Det vilde være aldeles overskødigt atter at nævne det sidste Skridt, som jeg for mit Vedkommende har gjort i den Retning, og jeg skal kun sige, at der efter de Afstemninger, som have fundet Sted fra de Herrer paa den anden Side, ikke for Dieblisset er noget andet Middel til at tilvejebringe Dækningen end ved Hjælp af Loven af 1870, som Ingen mere end jeg kan erkjende for i og for sig at være uafhængigsmæssig, upraktisk og mindre retfærdig, men hvis uheldige Sider dog ere mindre end de Ulemper, der ville være forbundne med at beholde de Goldsatser, som vi for Dieblisset have, og derfor mener jeg, at vi vel en kort Tid kunde finde os i den mindre retfærdige og mindre hensigtsmæssige Indkomsskat. Som jeg har antydnet i Udvalget, er der maasse paa dette Punkt en Mulighed for, at opnaa en Mealing. Det ærede Medlem for Sorø (Alberti) talte om, at vi saa meget mindre burde fastslaa en Dækning, som Goldindtagterne selv ere ubestemte; Ministeren, sagde han, veed ikke, hvad han faar. Det er sandt, men jo saaledes, at det snarest maatte gjøre Ministeren utilbøielig til at ombytte dem selv med en fast Indkomsskat. Det er jo nemlig rimeligt, at de indirekte Skatter stadig ville være. Det er en Egenskab ved disse Forbrugsafgifter, at de i det Hele og i det Større — afset fra enkelte kortere Perioder — stadig stige, og hos os ere de stigende endogsaa i en betydelig Grad. Man kunde derfor maasse stille det Vindringsforslag til vort Forslag, hvis dette maatte blive vedtaget, at de 2 pCt., der her kræves — Afstemningen over Suffertolden gjør, at man muligens kan gaa ned til 1½ pCt. — kunne gaa ned, efter som Goldindtagterne stige. Saaledes som Anskuelserne nu engang ere i det andet Thing, er der dog en Mulighed for, at vi, uden at binde os til en Indkomsskat i Fremtiden, ja endog saaledes at vi efter en meget kort Tids Forløb atter bleve fri derfor, — thi der er jo en temmelig betydelig Stigning i Goldindtagterne — kunde komme til et Resultat. Jeg kan som sagt kun meget indtrængende anbefale de Herrer at stemme for det Forslag, som her er stillet, men jeg kan ganske vist for mit Vedkommende — og heri tror jeg,

at de andre Forslagsstillere ere enige med mig, — heller ikke have Noget imod, at ændre det i den nævnte Retning, naar det viser sig, at den vunder Tilslutning.

Trianministeren: Det er, kun en kort personlig Bemærkning, som jeg vilde tillade mig at gjøre overfor det ærede Medlem. Jeg tror ellers ikke, at jeg saa let bliver utaalmodig, men jeg tilstaa, at udenviden kan det ærede Medlem gjøre mig noget utaalmodig ved at benytte Afbrydelse under Forhold og paa et Tidspunkt, hvor jeg mener, at Afbrydelse ikke høre hjemme. Vi komme jo Alle mere eller mindre af og til med Afbrydelse i Tillid til vor høitærede Formands Taft. Jeg tror, at der er Forhold og Diebliske, hvor det er naturligt, at man gjør visse Afbrydelse, men dette gjælder efter min Opfattelse kun med Hensyn til Udtalelser. Hvor der røber sig rene Misforstaaelser eller rene faktiske Bidsfarelser, der mener jeg, at der ofte kan spares Tid og Uleilighed ved en opklarende Afbrydelse, der er det ganske naturligt, at man indstuder en Berigtigelse eller Indsigelse, fordi man ikke gjerne vil, at Thinget skal forblive under Indtrykket af, hvad man anser for en Misforstaaelse eller Bidsfarelse. Det var f. Ex. af den Grund, at jeg tillod mig tidligere under denne Forhandling at afbryde den ærede Ordfører, da han gav en Fremstilling af Forhandlingerne i Udvalget, som efter min Overbevisning indeholdt en faktisk Bidsfarelse. Derimod er Sagen en ganske anden, naar der ikke er Spørgsmaal om nogen som helst Misforstaaelse eller om nogen som helst faktisk Bidsfarelse, men naar der kun er Spørgsmaal om en Lanterakke, hvori En kan være enig og en Anden uenig. Jeg begyndte med at sige, at jeg vilde holde mig til denne Sag og ikke indlade mig paa andre Betragtninger, som ligge udenfor den. Jeg anerkjender fuldstændig det parlamentariske Berettigede i en Indblanding af saadanne noget udenfor Sagen liggende Betragtninger, naar et Medlem, som har Ordet, tror af en eller anden Grund, at kunne opnaa Noget ved at gjøre et polemisk Sideblit til andre Sager. Jeg er altfor gammelt et Medlem af Rigsdagen til, at dette paa nogen Maade skalde forurolige mig, eller til at jeg i mindste Maade skalde tage mig det nær; men en helt anden Sag er det, naar Sigt sker ved en Afbrydelse af En, der ikke har Ordet. Naar den Talende er inde i en bestemt Lanterakke, holder man ikke af at blive afbrudt paa den Maade, som det ærede Medlem er tilbøielig til, og saa er man berettiget til at tilbagevise en Afbrydelse paa en mere brusque Maade, end man ellers vilde have gjort. Derfor det Spørgsmaal, som det ærede Medlem vilde kaste ind, havde foreligget til Forhandling, saa vilde jeg ganske anderledes have indladt mig paa Sagen; det egentlige Indhold af, hvad jeg vilde have svaret det ærede Medlem, naar han